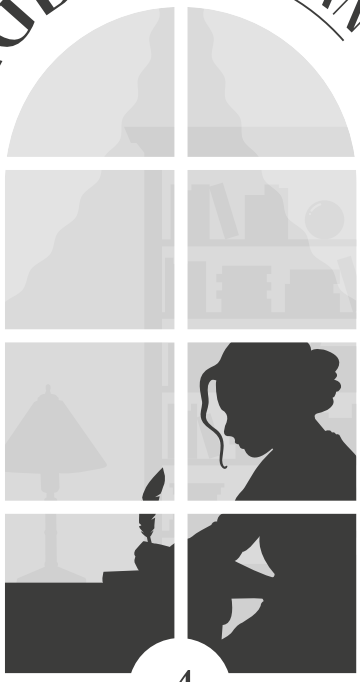
Het geheime dagboek van Emma M. Lion

Deel 4

Het geheime dagboek van Emma M. Lion

4

Beth Brower

Vertaald door Lidwien Biekmann

2026 Prometheus Amsterdam

De citaten uit *The Tempest* en *Antony and Cleopatra* van William Shakespeare zijn vertaald door L.A.J. Burgersdijk.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *The Unselected Journals of Emma M. Lion, Vol. 4*
© 2021 Beth Brower
© 2026 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Lidwien Biekmann
Omslagontwerp en -beeld Studio Rubio en Selena Vandamme
Zetwerk Mat-Zet bv
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6205 4

Emma M. Lion
draagt haar dagboeken op aan eenieder die zo stoutmoedig is om ze te lezen.

Ze begrijpt hoe verleidelijk dat kan zijn.

Dit deel is opgedragen aan
The Ashcraft Sisters.

EERDER GENOEMDE INTERESSANTE PERSONAGES

Emma M. Lion – *Ikzelf, uiteraard. Die Lapis Lazuli House herovert.*

Archibald Flat – *Oplichter, dief, schurk. Plaag der mensheid.*

Nicht Matilde – *Archibalds oudere zus. Draak van een mens.*

Lady Eugenia Spencer – *Ontzagwekkende tante. Loyaal maar niet hartelijk.*

Damian Spencer – *Oudere neef die zich verbergt op het Continent.*

Arabella Spencer – *Hemelse godin. Schitterende schoonheid. Bondgenote.*

Parian – *Bediende, butler, onuitstaanbare man. Aartslui.*

Agnes – *Dienstmeisje, kokkin. Onderbetaald. Merkwaardige meningen. Schots. Fantastisch.*

Niall Pierce – *De Huurder. Beproefde Pyramus. Nog steeds zeer mysterieus.*

Young Hawkes – *'Magnifieke Nigel Hawkes'. St. Crispian's onwaarschijnlijke predikant.*

Hertog van Islington – *Veroordelend. Goed opgeleid, geloof ik.*

De Romein – *De buurtgeest van St. Crispian's, nog niet met eigen ogen aanschouwd.*

Mary Bairrage – *Mede-overlevende van Fortitudo, Voorbereidingsschool voor meisjes.*

Jack Hollingstell – *Mary's zogenaamde neef. Schurk. Ben hem twee gunsten verschuldigd.*

Roland Sutherland – *Vroegere aartsvijand, opgedroogd tot adembenemende Zonnegod.*

Saffronia March – *Oude vriendin. Kunstschilder. Schildert in Italië.*

Miss Hunt – *Onaardig. Jaagt op echtgenoot. Heeft Roland in het vizier.*

Charles Goddard – *Lang, mager, bonenstaak. Mijn onuitstaanbare aanstaande.*

Meneer Penury – *Zeer ernstige bankier.*

Evelyn Stuart – *Maxwells oudere broer.*

Maxwell Stuart – *31 januari 1861 – 27 juli 1880*

1 september

Dokter Fairchild is zojuist vertrokken.

Goeie genade!

Het was een spektakel van een heel uur. Parian was het grootste deel van de tijd bezig om neef Archibald te helpen met het uitkiezen van een kamerjas (voor zijn terugkeer in het Rijk der Levenden). Ik werd intussen verwezen naar zijn sokkenla (waarin zich volgens hem een mythisch paar bevond dat zacht aan zijn voeten was). En dokter Fairchild werd in beslag genomen door zijn pogingen mijn excentrieke neef ervan te overtuigen dat er met de stok die hij moest gaan gebruiken écht niet was geknoeid door ene Emma M. Lion.

Achteraf best verleidelijk.

Nog steeds wel eigenlijk.

Neef Archibald is nu weer op de been en kan ~~zelfs~~ helaas traplopen.

'De eerste week twee keer per dag oefenen,' schreef Fairchild voor. 'Ik stel voor dat u volgende week uw maaltijden beneden nuttigt en een korte wandeling maakt, niet verder dan het einde van de straat. U bent binnen de kortste keren weer zo goed als de oude. Misschien kunt u vandaag in de zitkamer de thee gebruiken.' (Opgemerkt dient te worden dat Parian, Agnes en ik bij die woorden huiverden.) 'Een fijn vooruitzicht om mee te beginnen. Ik help u even overeind. Daar gaan we.'

Mistroostig volgden we de dokter en neef Archibald

de trap af naar de zitkamer. Toen hij daar was geïnstalleerd, trokken we ons allemaal terug.

Agnes probeerde dapper te kijken, maar de weemoedige glimlach waarmee ze naar de keuken liep om Archibalds thee te bereiden riep herinneringen op aan een vervlogen tijdperk.

Fairchild wilde zo snel mogelijk weg. 'Ik ben blij dat het geregeld is,' zei hij tegen me toen ik hem uitliet. 'Ik kom over een maand weer even kijken, maar het been van uw neef zal vanzelf goed herstellen.'

Hij glimlachte naar me en liep gehaast weg, voordat hij door een jammerklacht terug kon worden geroepen.

Een fantastische dokter, die Fairchild. Maar ik heb wel het gevoel dat hij iets afschuwelijks heeft losgelaten in de wereld.

2 september

IK MEEN DAT IK JE DIEN TE WAARSCHUWEN.

Hemel! Waarvoor?

NU IK MIJN FOTOSTUDIO HEB INGERICHT, BEN IK VAN PLAN OM MIJN VRIENDEN, KENNISSEN EN KLANTEN HET ADRES TE GEVEN.

Verdient een dergelijke normale gang van zaken een waarschuwing, Pierce?

IK MEEN VAN WEL. IK VRAAG ME ECHTER OOK AF WELK ADRES IK OP MOET GEVEN. IS 'LAPIS LAZULI MINOR' BEKEND BIJ HET POSTBEDRIJF VAN HARE MAJESTEIT?

Oei. Daar heb ik niet aan gedacht. Dat weet ik niet precies. Waarom geeft u niet als adres Lapis Lazuli House, dan kan Agnes uw post onder de deur van de studio door schuiven. Ik kan me niet voorstellen dat dat veel moeite is.

DAT STELT U ZICH DAN VERKEERD VOOR. HET ZOU BEST EENS HEEL VEEL MOEITE KUNNEN ZIJN.

Onzin. De brieven die hier worden bezorgd kunnen eenvoudigweg op het haltafeltje worden gelegd. Ook de uwe, totdat ik een eigen huisnummer voor u heb aangevraagd.

ALS U EROP STAAT. IK ZAL IN ELK GEVAL VOOR EEN MAND ZORGEN.

Een mand?

OM MIJN POST IN TE VERZAMELEN WANNEER ER NIET VOLDOENDE RUIMTE OP HET HALTAFELTJE BLIJKT TE ZIJN.

Ik kan me niet voorstellen dat dat nodig is. Maar brengt u die mand maar als u ~~daar anders wakker van ligt~~ daardoor beter kunt slapen dan nu.

3 september

Mary, die de afgelopen paar weken opvallend afwezig was omdat ze zowel door de telefoonmaatschappij als door haar professor ernstig werd overbelast, had vanmiddag met mij afgesproken in Regent's Park. Aan haar opgewekte tred zag ik dat ze blij is met haar leven, ondanks het moordende tempo waarin het hare zich afspeelt.

Ik vroeg haar of ze nog wel aan iets anders toekomt dan aan haar werk.

'O, ja hoor,' antwoordde ze. 'Jack heeft me meegenomen naar een toneelstuk, naar twee musea, en naar een revue. Juffrouw Lamb heeft haar pensiongasten ten strengste verboden om naar de revue te gaan. Maar hij – Jack dus – was zó charmant dat ze er toch mee instemde. Zodra we op straat waren, gaf ik hem een tik tegen zijn achterhoofd en zei ik dat hij de volgende keer moest zeggen dat hij met me naar de kerk zou gaan.'

'Als hij dat doet, zou ze je later over de preek gaan ondervragen,' waarschuwde ik.

'Dan val ik gewoon terug op mijn oude standaardantwoord.'

'En dat is?'

'Broden en vissen, Emma, broden en vissen. Je kunt een zeer vrome indruk maken als je met overtuiging over de wonderbaarlijke spijsvermenigvuldiging vertelt. Daar is geen speld tussen te krijgen.'

(Ik weet niet zeker of dit bij alle gelegenheden opgaat.

Maar ik heb wel het betreffende hoofdstuk opgezocht toen ik thuiskwam. Inderdaad geen speld tussen te krijgen.)

'En jij, Emma?' informeerde Mary. 'Heb jij nog iets opmerkelijks beleefd?'

Ik vertelde haar over de belangrijkste gebeurtenissen: het Bedford-bal, het diner van lady Trewartha, de ongelukkige terugkeer van neef Archibald in het land der levenden, et cetera, et cetera.

Mary applaudisseerde op de gepaste momenten. 'Ik verbaas me er nog steeds over dat jouw huurder en Islington het zo goed kunnen vinden. Is dat normaal voor twee exemplaren van die ondersoort der mannen?'

In een poging geestig uit de hoek te komen zei ik: 'De rijken en bevoorrechten der aarde sluiten vaak vriendschap met kunstenaars. Dan voelen ze zich interessant.' Ik voegde eraan toe, want eerlijkheid is vaak toch zo'n slecht idee nog niet: 'Maar ze kunnen heel goed met elkaar opschieten en het werd een zeer gedenkwaardige avond. Dat laatste uur met z'n drieën bij de fontein was het alsof we oude vrienden waren. Ook al wisten zij allebei wat er in Parijs is voorgevallen en ik niet.'

In die laatste zin klonk een vleugje venijn door.

Mary grinnikte.

En zei met een duivelse glinstering in haar ogen: 'Dus je bent flink aan de zwier geweest, Emma, met al die spelletjes en raadsel en lollige avonturen. Maar als ik het me goed herinner uit de brieven die je me sinds je drie jaar geleden van school ging hebt gestuurd, klaagde je daarin voortdurend dat je niet genoeg tijd had om te

studeren. Nu ben je eindelijk in Londen en hoor ik geen woord over wat je allemaal hebt gelezen. Voor een aspirant-blauwkous ben je verbluffend sociaal.'

Dat was waar.

Een terechte terechtwijzing.

'Maar ik heb een bundel essays van de Amerikaanse schrijver Emerson,' voerde ik ter verdediging aan. 'En ik leer Latijnse spreekwoorden.'

'Zoals?'

'*Credo quia absurdum*.'

'En dat betekent?'

'*Ik geloof het want het is absurd*.'

Daar dacht Mary lang over na. Toen zei ze: 'Ja, dat vat jouw leven heel goed samen.'

Waarop ik antwoordde: '*Veritas*.'

Onze wandeling ging op vergelijkbare wijze voort, al werd mij verboden nog meer Latijnse spreekwoorden te debiteren, en net toen we vrolijk lachend een hoek om kwamen zag ik een bekende snor, die verbonden was aan het gezicht van mijn bankier, de heer Penury. Naast hem liep een vrouw.

Ik herkende de man bijna niet, hij zag er zo… zorgeloos uit.

Helemaal niet des bankiers.

(Dient men zich te generen wanneer men zijn bankier tegenkomt wanneer men op zwart zaad zit?)

Voordat ik mijn lach adequaat kon onderdrukken, werd ik herkend.

'Ah! Dag, juffrouw Lion. U lijkt zich vandaag uitstekend te amuseren.'

'Gegroet, meneer Penury.' En toen, ter illustratie van mijn uitstekende manieren, gebaarde ik met een zwaai opzij naar Mary en stelde haar voor: 'Mijn geachte collega in alles, Mary Bairrage.'

Mary glimlachte. 'Dag.'

'Aangenaam,' zei meneer Penury. 'Mag ik mijn vrouw voorstellen, mevrouw Rebecca Penury.'

Mevrouw Rebecca Penury was op het eerste gezicht een eenvoudige vrouw – bruin haar, bruine ogen, onopvallende neus. Maar op het tweede gezicht bleek ze op een heel eigen manier best knap.

'Aangenaam,' antwoordde Mary, terwijl ik tegelijkertijd zei: 'Mevrouw Penury, hoe maakt u het?'

Ik kreeg echter geen reactie. Mevrouw Penury zweeg, met een oplettende blik en een kalme glimlach. Alsof dat de normaalste zaak van de wereld was.

'Mijn vrouw praat niet, juffrouw Lion. Niet meer,' verklaarde meneer Penury.

Niet meer?

Ik was natuurlijk nieuwsgierig.

Voordat ik kon vragen of dat ten gevolge van een ongeluk was – of misschien hadden de nonnen haar tong afgesneden – kneep ze in zijn arm en legde hij het uit.

'Op een avond, na een zeer uitputtende sociale verplichting, deelde mevrouw Penury mij mee dat ze meer dan vijfenveertig jaar van haar leven had gepraat en dat ze, omdat ze alles had gezegd wat ze wilde zeggen, ge-

noeg had van die bezigheid. Ze zwijgt nu al bijna een decennium en dat bevalt haar bijzonder goed.'

'Fantastisch!' riepen Mary en ik in koor, waardoor we alle drie in de lach schoten. (Mevrouw Penury hield het bij een glimlach.)

Hoewel ik niet weet of ik zoiets ooit ook zou willen doen – stel je voor, een vrouw die besluit dat er niets meer is wat ze nog zou willen zeggen – vond ik haar daadkracht bewonderenswaardig: *brava*! Dat zei ik tegen mevrouw Penury, waarop haar glimlach breder werd. Ze legde haar gehandschoende hand op meneer Penury's arm en knikte. Waarop haar man zei: 'Wij moeten weer eens verder, begrijp ik. Wij zien elkaar over twee weken, juffrouw Lion. Dat bent u toch niet vergeten?'

'Pardon?'

'Ik heb u een briefje gestuurd.'

'Ik vrees dat mij dat niet heeft bereikt.'

'Dan is deze ontmoeting een gelukkig toeval. Ik heb een afspraak voor u op de zeventiende van deze maand om drie uur. Dan kunnen we de details van uw rekeningen bespreken.'

'Jawel, kapitein.' Ik salueerde.

Onnodig te zeggen dat het onorthodoxe besluit van mevrouw Penury aanleiding gaf tot een uitgebreide discussie tussen Mary en mij.

'Jij zou zoiets nooit kunnen, Emma,' beweerde Mary. 'En ik evenmin. We willen allebei veel te graag onze eigen meningen horen.'

Ik grinnikte.

4 september

Agnes kwam vanmorgen vroeg naar mijn zolderkamer.

'Juffrouw Lion?' vroeg ze aarzelend.

'Ja?' zei ik gapend.

'Iemand heeft iets voor u gebracht, geloof ik.'

'Wat dan?'

'Misschien kunt u beter even komen kijken.'

'Nu meteen?'

'Nu meteen, juffrouw.'

Ik trok een oude kamerjas aan en volgde Agnes de trap af naar de voordeur.

Toen ik die opende verwachtte ik... tja, wat weet ik niet precies. Agnes zag zo wit als een vaatdoek en keek zo verbluft dat ik iets shakespeareaans vermoedde, zoals een man met een ezelskop.

Zoiets bovennatuurlijks bleek het niet te zijn, al zou wat ik zag best het resultaat van een midzomernachtsdroom kunnen zijn geweest.

Op de treden stonden verscheidene flessen, elk ontdaan van de vloeibare inhoud en voorzien van een enkele bloem. Blozende roze rozen, die zich in de ochtendzon ontvouwden.

Twee flessen waren omgevallen. Eentje was op straat gerold.

'Is dat een vloek, juffrouw?' vroeg Agnes geschrokken.

Mijn lach verstomde en maakte plaats voor een frons nadat ik de flessen had geteld.